

Szűz Mária Lovagja

5/2024

36. szám - május
máriás havilap

Szűz Mária Lovagja

2024. május, 4. évf., 5. szám.
ISSN 2729-8809

Kiadja:

Misia Nepoškrnanej o.z.
IČO: 53 482 697
Székhely: Horná 24/6,
946 19 Čičov

szuzmarialovagja@protonmail.com

Főszerkesztő és felelős kiadó:

Canavesi Ambrus M.

A szerkesztőség székhelye és levelezési címe:

Szűz Mária lovagja, Canavesi Ambrus,
Horná 24/6, 946 19 Csicsó
Szlovákia

Ára: nem értékesíthető
(Egy példány előállítási költsége kb. 0,5 euró.)

Nyomdai példányszám: 2400 db.
Regisztráció MK SR: EV 5986/21

Évente 12 alkalommal jelenik meg

Hogyan támogathat minket?

IBAN: SK05 0900 0000 0051 7751 2944

Számtulajdonos:
Misia Nepoškrnanej o.z.
BIC SWIFT kód: GIBASKBX

Imprimatur:

Egyházi jóváhagyással – Nagyszombati
Főegyházmegyei Hivatal, 2022. március
24-én, 2497/22 szám alatt.

Cenzor:

Ft. Nagy Péter

36 sz. 5/2024

Kép a címlapon:

Bartolomeo Cavarozzi
(1587–1625): *Virgin and Child
with Angels*. Via Wikimedia
Commons. Közkincs

Tartalom

- 4** A gyakori szentáldozás gyümölcsei
Pizzorulli Massimiliano
- 7** Gyereksarok
szerkesztőség
- 8** A magyarok szenvedő Krisztusa II. rész
Canavesi Ambrus M. atya
- 11** Kicsoda Mária?
szerkesztőség
- 12** Fatima, hiteles "magán"
kinyilatkoztatások
Apollonio Sándor M. atya
- 14** A leviatán elszabadult, de a végső győzelem
Istené, a Madonnáé és a szenteké
Antonelli Názáreti M. atya
- 18** Gyermek vértanúk
Risso Paolo
- 20** Légy te is Szűz Mária lovagja!
szerkesztőség

Vezércikk

Május az a hónap, amelyet a katolikus hagyomány általában a Legszentebb Máriának szentel, más szóval ez Mária hónapja. Ez nagyon komoly értelemben így van, aminek érdekes története is van. Május a természet teljes ébredésének hónapja, mind a növényi természeté - amelyet elborítanak a virágok és az első gyümölcsök -, mind az állati természeté, hiszen ez az állatok jellegzetes szaporodási időszaka is. Sok helyen látható tehát, hogy az évszázadok során az emberek a májust is különleges ünnepségekkel akarták megélni: ami itt a majális, és ami a keresztény középkorban a "Calendimaggio" volt, az tükröződik mind a római Flora istennő ünnepén, mind a pogány "Valpurga éjszakájának" ünnepén. Ezek az ünnepek a természet újbóli ébredését, az új életszakaszba való átmenetet ünnepelték, és nem ritkán gáláns jellegűek is voltak: gyakran ezeken az alkalmakon kezdődtek az eljegyzések és a fiatal szerelmek, amelyeket a szerelmesnek hozott virágok jeleztek. Ez persze nem volt erkölcsi és lelki veszélyektől mentes a fiatalok számára, ezért a 17. században egy nápolyi jezsuita, Annibale Dionisi megpróbálta ezeket az ünnepeket máriás értelemben módosítani. Mi-

szint, ha arról van szó, hogy virágot viszünk a szerelmünknek, miért ne vihetnénk virágot szívünk szerelmének, a Szűzanyának?

Virágot vinni a Szűzanya szobrához vagy festményéhez azonban csak egy külső gesztus, de imádságoknak, énekeknek és mindennekelőtt belső gyakorlatoknak kell kísérniük a megszentelődésre való törekvést. A Szűzanya természetesen szereti, ha rózsát vagy más virágot viszünk neki, de különösen szereti erényeink virágait. Így született meg a május hónap, amelyben természetesen elkötelezzük magunkat Szűz Mária külső tiszteletére - körmenetekkel, zárándoklatokkal, virágokkal stb. -, de mindennekelőtt arra, hogy imádkozunk hozzá - a rózsafüzér vagy a litániák elmondásával - és még inkább arra, hogy elmélkedjünk az erényekről, Mária életéről vagy akár az örök igazságokról (menny, pokol, tisztítótűz), hogy növekedjünk a szentségben. Vigyünk lelki virágot a Szűzanyának ebben a hónapban sok szeretet- és sok apró lemondással, hogy ebben a világban, ahol oly sok minden elszomorítja őt, legalább a mi szeretet- és megszentelődési erőfeszítéseink vigasztalják őt.

A gyakori szentáldozás gyümölcsei

Pizzorulli Massimiliano

„Ecce panis angelorum, factus cibus viatorum, vere panis filiorum, non mittendus canibus”

„Imhol angyaloknak étke, Vándorútunk erőssége, Édes fiak vendégsége! Ebeknek oda ne vesd!”

Ezekkel a szavakkal 1264-ben Aquino-i szent Tamás kifejezte magát az Oltáriszentséggel kapcsolatban a kereszténységnek egyik a legszebb szekvenciában: Lauda Sion Salvatorem (Dicsérd Sion, Üdvözítőd). Benne az átváltoztatás dogmáját páratlan elvi mélységgel és költői érzékenységgel ábrázolják. Igazából egy olyan mesterműre a mi Urunk mondhatná: „Jól írtod rólam, Tamás”. És ezt a verset énekelik vagy ünnepélyesen olvassák az Úr napja alkalmával, azon a napon, amikor Krisztus valódi jelenlétét különösen celebrálják az Anyaszentegyházban. Az, ami különbséget tesz az egyetlen igazi vallás, a katolicizmus, és eretnek és hítszakadó eltérések között – amelyek a századokon át virradtak a különböző divatos guruknál és álszenteknél – alaposan és pontosan Krisztus testéhez és véréhez, az Ő áldozatához való ragaszkodás, adott esetben az Oltáriszentséghez, amely, amint mond a Katolikus Egyház Katekizmusa „az egész keresztény élet forrása és csúcspontja”.

A szentáldozás bámulatos valósága

Megáldozni, avagy megkapni a mi Urunk Jézus Krisztust, egy katolikus számára egyik a legnagyobb kegyelem, amit egy ember kaphat az életben. Az nemcsak az Utolsó Vacsora egyik megemlékezése és benne való megújult részvétel, hanem sokkal többet jelent: a Keresztáldozatán való részvételt. A hívek abban a sorában, akik az Átváltoztatás után zarándokolnak a szentély felé, ahol a pap vár rajuk, kell látunk minden embernek a metaforáját, aki felmegy a Golgotára. Mint a kereszt lábánál levő Szűz Mária és Szent János, ott vagyunk lábánál annak a Krisztusnak, akinek Teste fel volt áldozva minden egyes ember üdvösségére, és a Vérét ontották, hogy kimossa minden bűnt a világtól. Az Ő szent keblén lévő seb, az Ő minden test fölé emelt szent Teste minden szentmisében megújul az egész világ érdekében. Ezért a legnagyobb megtiszteltetés, amit kaphatunk, éppen az, hogy megkapjuk Krisztus Szent Testét: ez az Üdvözítőnk valóságos jelenléte, nem egy szimbólum, hanem csupa valóság. Ez a valóság, ez az Eucharisztia, megengedi, hogy az ember visszakaphatja azt, amit elveszített a megtiltott gyümölcs évesével. Ezért fontos, hogy a lehető leggyakrabban járulunk hozzá azzal a feltétellel, hogy tudatosan és lelkiileg nyitottan éljük meg a szentáldozást. Felvetődik a kérdés,

hogy ki méltó erre?? nosza, senki valóban nem méltó. A szent ostyá magunkhoz vétele előtt, mellünkét ütve mondjunk: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mond, és meggyógyul az én lelkem”. Ez a százados imája, annak, akiről Jézus mondta, hogy az izraelitákban sohasem nem találta egy olyan szilárd hitet (Lk 7, 6-9), és éppen ebben a hitben minden embernek be kellene mártani saját való méltatlanságát, abban a reményben, hogy az ne legyen ítéletére és kárhozatára, hanem az irgalmasság révén kérje azt, lelki orvossággént, s megvédje test- lelket egyaránt.

A gyakori szentáldozás

Fábián Pápa, aki 250-ban (vagy 253-ban) a Tulliano börtönben a Deciustól elindított üldözések alatt éhen és nélkülözésként meghalt, és akinek a csontjai a Cuneo-i szent Sebestyen templomában pihennek, előírta, hogy minden hívőnek háromszor évente meg kellett kapni az Oltáriszentséget: karácsonykor, húsvétkor és pünkösdkör. Ezt az előírást később megerősítette sok más zsinat – mint például az Elvira-i (306-ban) és az Agde-i (506-ban) – de végül a IV. lateráni zsinat évente egy alkalomra csökkentette, vagyis arra, hogy csak húsvétkor muszáj áldozni, amint ma is előírja a Katekizmus. Az éves áldozást azonban úgy kell tekintenünk, mint az Istennel való kapcsolatunk minimális mértékét, mint alapvető feltételt, amelyet be kell tartanunk, és mint az egyház bátorítását arra, hogy többet tegyünk és gyakrabban járuljunk a szentáldozáshoz. Minél gyakrabban (de komolysággal és jól végezve) járulunk a szentségekhez, annál nagyobbak lesznek a kegyelmek, amelyek az emberre záporoznak. Egy Riva nevű pap, aki 1888-ban írta a Filotea című könyvet, egy csodálatos metaforát használt, hogy ábrázolja a helyes gyakori szentáldozás értékét és fontosságát:

„Ne tartozzatok azok közé, akik meglegszenek azzal, hogy évente csak egyszer, vagy néhányszor nagyobb ünnepségeken áldoznak. Minél tovább maradtok távol az orvostól, annál jobban fogjátok megismerni a betegségeiteket, minél ritkábban szeditek az orvosságot, amit szükséges: mert az égi orvos kijelentette, annál nehezebben gyógyultok. A tridenti szent zsinat tudatja velünk, hogy az Oltáriszentség egy lelki ellen-

méreg, ami nemcsak a csekély betegségektől gyógyít minket, hanem megóv attól is, hogy súlyos bűnökbe essünk. És ha III. Ince hozzátette, hogy a szentgyónás a bűnt elviszi a lelkünkől, az Eucharisztia a bűnre való vágyat elviszi tőlünk.”

A csodálatos és rendkívüli gyümölcsei

Gyakran áldozni a kegyelem forrása, nemcsak, hogy eltávolodunk a bűntől, hanem hogy közeledünk magához az Istenhez, mert a szentáldozás egyesít minket Istennel. És nemcsak megszerzi nekünk a megszentelő kegyelmet, hanem azokat a földi kegyelmeket, amikre rászorulunk. Az imádság és az Istennel való bensőséges egyesülés által - szintén és különösen a szentségekben - szükségleteink tényleges mennyei engedményekké válnak, feltéve, hogy azok összhangban vannak az isteni akarral. Ugyanis, bizonyos értelemben az Isten akarata változhat az imában és a szentségekben való kitartás előtt. Nem szabad lealacsonyítani az Eucharisztia szentségét a kegyelem egyszerű reményére vagy egy szimbólumra szorítva, mert a szentáldozás eredendően hatással van az emberi lélekre: mindent megtud tenni bennünk. Sienai Szent Katalin élete példa erre, mert a kegyelem értéke világosan látható benne: nagybőjtben és az egész húsvéti időben, Krisztus Mennybevételéig, csak az „angyali kényérrel” táplálkozott, és addig jutott, hogy nyolc éven át teljesen böjtölt, amint a szentté avatási bullája közöl velünk:

Csak a szentségi áldozással megelégedve találtak rá, miután hamvazószerdától az Úr mennybemeneteléig meghosszabbította böjtjét. Körülbelül nyolc éven át sovány gyógynövényleveken és szentáldozáson élt.

Sienai Szent Katalin nem az egyetlen volt, aki csak az Oltári-szentséggel táplálkozott, mivel létezik más ismert és dokumentált szent és boldog, mint boldog Anna Katalina Emmerich-é és az Isten szolgája Theresa Neumann-é. Ez utóbbi, orvosi és tudományos felügyelet mellett, csaknem negyven évig nem evett mást, mint az égi kenyeret, azaz az Eucharisziát. Ez egy olyan eledel, amely magunkhoz véve csodát tesz a lélekben és a testben. Tanúsítja ezt San Giovanni da Moriana-ról származó Maria Giuseppe nővér esete, egy nem túlismert, de jelképes eset. A halálos beteg apáca egy pap javaslatára kilencedet tartott Bosco Szent Jánoshoz (aki akkor még nem volt szent), aki megjelent neki, és a kilencedik novéna kilencedik napján, bejelentette gyógyulását az áldozás után. Pontosan, ahogy a torinói szent bejelentette neki, az apáca 1891. szeptember 14-én meggyógyult. Ez nem egy véletlen eset, hanem csak egy a felidézhetőek között, mivel abban a megszentelt kenyérben többé nincsen kenyér, és abban a borban többé nincsen bor. A tridenti zsinat mondja: „az átváltoztatás a kenyér és a bor átalakulásával jár, a teljes

lényege szerint lesz a kenyérből Krisztus Urunk testének szubsztanciája, a bor teljes lényege válik az Ő vére szubsztanciájává”. És az igazi és egyetlen Istenben, amit kaptunk az ő szubsztanciájában, az evangélium szava visszahangzik: „Az egész tömeg arra törekedett, hogy megérinthesse, mert erő áradt belőle, és mindenkit meggyógyított” (Lk 6, 19).

A gyakori szentáldozás feltételei

X. Szent Piusz Pápa, aki közismert, mint az „Eucharisztia pápája”, különösen nagy benyomást tett rá a Jézus gyermekről nevezett szent Teréz levelei, amelyeket unokatestvéréhez írt. A még mindig a janzenizmus által befolyásolt francia légkörben úgy buzdított a pápa a gyakori áldozásra, hogy a Szentatya ihletet érzett az egyház két alapvető dokumentumának megfogalmazására. Az első volt a *Sacra Tridentina Synodus* nevű levél, amiben előírásokat adott a mindennapi áldozáshoz. A második volt a *Quam singulari* nevű dekrétum, amelyben megállapította, hogy a kegyelmi állapot és a helyes szándék az Eucharisztia vételének alapvető és abszolút szükséges feltételei. Ez a két elem – a kegyelmi állapot és a helyes szándék – szükséges a szentáldozás vételére. Szerencsétlen, hogy néhányan túl ritkán áldoznak, illetve prob-

léma az is, hogy gyakran áldoznak, de meggondolatlansággal, mintha az csupán hagyomány lenne, vagy csupán csak egy gyakorlat.

Hány lélek, ahelyett, hogy részesülne az Eucharisztia kegyelmeiből, a kárhozátat reszkírozza, mert méltatlanul fogadta az Urat, mint Júdas, aki azzal, hogy súlyos bűn állapotában fogadta őt, csak súlyosbította nyomorúságos helyzetét. Az Eucharisztia szentségéhez közeledni nem tréfa, Isten vétele minden ember teste, elméje és mindenekelőtt lelke számára a legfőbb kegyelem. Ez a legtisztább és legtökéletesebb ajándék, amit adhat nekünk, Ő az üdvösségünkért megújított áldozat, ezért minél gyakrabban közeledünk ehhez a tökéletes szentséghez, annál nagyobb lesz bennünk a szeretet, amely a szent élet és annak szent dolgai iránt lángra lobbanhat. Jaj azonban azoknak, akik az Isten megbántására szándékosan elkövetett súlyos bűn állapotában könnyelműen közelednek az ő testéhez, oly nagy az ő irgalma..., mily rettenetes lesz az ő igazsága.

Emlékezzünk az elhunyt édesanyákra

Énekszöveg: Pintér Zoltán

DALLAM: „Szent Magdolna elmene...” (Hozs. 92.)

Számlálgatjuk, mikor van
Édesanyák napja.

/: Mert minden esztendőben,
Népünk ezt megtartja. :/

Igaz, hogy már nem látjuk
A mi jó Anyánkat.

/: Elköltözött már tőlünk
Az örök hazába. :/

Ne csüggedjünk akkor sem,
Ha bánat ért minket.

/: Édesanyánk közbenjár
Értünk fenn a mennyben. :/

Szűzanyánkat kérjük meg,
Imádkozzon értünk.

/: Ha majd szólít Szent Fia,
Mi is hazaérjünk. :/

Mily nagy lesz az örömünk,
Fenn a magas égben.

/: Együtt leszünk mindnyájan
örök szeretetben! :/

kösd össze a pontokat és rajzold meg a részleteket

A magyarok szenvedő Krisztusa II. rész

Canavesi Ambrus M. atya

A háború vége felé: a kereszt valósága

De egy bizonyos ponton már ez sem volt elégséges, és ezt is jobban meg fogjuk érteni Krisztus alakjára és művére vonatkozva: a húsvéti titok mindenekelőtt az emberiség megváltása, a bűn rabságából való megváltása, amely csak a vér árán valósulhatott meg. És mindazoknak, akik Krisztushoz akarnak hasonlítani, előbb-utóbb hasonlítaniuk kell hozzá megváltó szenvedésében is, hasonlítaniuk kell hozzá az emberiség üdvösségéért való teljes felajánlásban is. Így volt ez Esterházy János esetében is. A háború vége felé Isten szolgája megértette, hogy mennyire súlyossá vált a helyzet Közép-Európa or-

szágai, a magyarok és saját maga számára. A visszavonuló náci szövetségesek és az előrenyomuló Vörös Hadsereg közé szorulva a közép-európai államokra a kommunizmus kemény időszakának megtapasztalása várt... és Esterházy ekkor döbbsent rá, hogy életének egy újabb szakasza kezdődik. Már nem egy rátermett és sikeres politikus volt, már nem a magyar kisebbség összetartója és lelke, hanem egy olyan ember, aki élete hátralévő részét felajánlotta megszentelődéséért, a népéért és a népek közötti békéért. Ahol számára már nem volt helye az igazságos, tisztességes és becsületes politikai cselekvésnek, és ahol a körülmények elszakították mind a szűkebb értelemben vett családjától, mind a tágabb értelemben

vett családjától, vagyis a népétől, ott Esterházy felismerte, hogy életének ez az utolsó szakasza a kereszt jegyében fog zajlani. "A mi jelünk a kereszt" - ez volt a politikai jelszava a náci horogkeresztek ellen. De most ugyanez a jel személyesebbé vált: a kereszt már nemcsak egy szimbólum, hanem a saját bőrén megtapasztalható valósággá vált a számára. Ahogy a Vörös Hadsereg közeledett Budapest felé, a mi Esterházy Jánosunk megtette felajánlását. Később ezt így mesélte el nővéreinek:

A háború vége felé, körülbelül amikor a pesti ostrom kezdődött, akkor kezdtem imádkozni azért, hogy a jó Isten engedje meg, hogy szenvedések és nélkülözések árán méltóvá váljak arra, hogy Őt megtisztulva követhessem.

A megváltó szenvedés és szeretet

Ebben az ihletben, ebben a személyes felajánlásban, ebben az egyszerű és mély gesztusban rejlik Esterházy életének utolsó szakasza s egyben egész létezésének értelme is. Beletartoznak ebbe az igazságtalan ítéletek, az ül-

döztetések, a gulág táborokban, majd a csehszlovákiai börtönökben töltött évek. Benne van a családjától való elszakadás, az elszenvedett lelki és fizikai erőszak, a szörnyű tüdőbetegség, benne vannak a megaláztatások és a szegény, hogy annak az államnak ellenségeként hal meg, amelyet hűségesen szolgált sok éven keresztül. Benne van mindaz a testi és erkölcsi szenvedés, amelyet a következő években el kellett viselnie. Ebben az áldozatban benne van az a szabad, tudatos, de határozott döntés, hogy a magyarok szenvedő Krisztusává váljon, hogy vállalja a szenvedést népéért. Esterházy maga mondta, hogy erre az áldozatra visszagondolva a legnehezebb pillanatokban is békét és nyugalmat lelt, mert megértette, hogy az Úr elfogadta áldozatát és imáját. Így lett Esterházy az igazságért küzdő, buzgó, hatékony politikusból, a népéről gondoskodó atyából, a magyarok megváltó és szenvedő Krisztusává. Azonban a szenvedés nem elég, hogy mindezt megmagyarázzuk, mert pusztán a szenvedés még nem változtatta őt át egy csapásra, hisz a gulágokon mindenki szenvedett, mindenki szenvedett a börtönökben, mindenki szenvedett a világhá-

boróban és a kommunizmus alatt is, és jó néhányan vannak akik többet szenvedtek Esterháznál... és mégis csak benne látta meg Hetényi József más fogolytársaival együtt a magyarok szenvedő Krisztusát. Miért? Mert amikor Esterházy János, látta, hogy immár hiábavaló és lehetetlen igazságot követelnie magának és népének, továbbra sem engedett az igazságtalanság szorításának. Nemhogy együttműködött vele vagy behódolt volna neki, hanem személyes szenvedésével és saját életének felajánlásával engesztelte az „isteni igazság” ellen elkövetett bűnöket.

Ez a keresztény megváltás mélységes értelme: Krisztus nem azért jött a földre, hogy véget vessen minden igazságtalanságnak és minden rossznak, hogy megszüntessen minden szenvedést és minden háborút, hanem hogy megtanítsa minket arra, hogy ahol emberileg semmit sem lehet tenni, ott keresztényként és természetfölöttileg mindent meg lehet tenni. Ahol a rosszat nem lehet eltörölni, ott a saját személyünkben, a saját szenvedésünkkel jóvátehetjük és kiengesztelhetjük azt. Ez a Krisztus által véghezvitt megváltás értelme, és ez a keresztény ember igazi hozzájárulása is: a rosszat jóra fordítani, az igazságtalanságot és az igazságtalan szenvedést alkalmassá tenni a jóra, a megváltásra, a kiengesztelésre. A keresztény számára mindez lehetőség arra, hogy jóvátételt tegyen, hogy felajánlja Istennek a szeretet cselekedeteit, hogy megmutassa Istennek a tiszta és kifinomult szeretetet... a keresztény szeretet a szenvedő szeretet, a jóvá tévő szeretet, a megváltó szeretet, a kiengesztelő szeretet.

Az örök magyar cél és a keresztet hordozó nép

Esterházy az örök magyar célt először a felvidéki magyar kisebbség politikai védelmével, majd a magyarság kulturális és szellemi gyarapodásáról való atyai gondoskodás által próbálta megvalósítani, de csak ezt követően jött rá, hogy az örök magyar cél igazi szolgálata a keresztben és az engesztelésben rejlik. Nem Mindszenty bíboros volt, aki kimondta, hogy a magyar nép a keresztet hordozó nép? És ugyanez a bíboros, nem sokkal letartóztatása előtt, nem egy nagy engesztelő mozgalmat hirdetett a magyarok körében? Vajon Jézus nem azt nyilatkoztatta-e ki Kovacsics Natália Mária Magdolna nővérnek, hogy a magyarok szerepe a történelem e pillanatában éppen az, hogy kiengeszteljék az emberiség bűneit? Isten elmúlt évszázadokban sokféleképpen és sok szent által közvetítette számunkra azt az üzenetet, hogy a magyarság megpróbáltatásai és szenvedései nem hiábavalóak, nem értelmetlenek, hanem meghívást jelentenek arra, hogy népünk felvállalja Krisztus keresztjét és így magáévá tegye Krisztus megváltását. Krisztussal együtt szenvedni, Krisztussal együtt hordozni a keresztet, Krisztussal megváltani, engesztelni, imádkozni a nemzet javáért és a népek közötti békéért. Úgy, mint ahogy ezt Árpád-házi Szent Margit – a magyar szentség csúcspontja – mint Mindszenty József bíboros, mint Isten szolgája Esterházy János tette ezt az örök magyar végcél lényeges és fontos részeként. Ez az a küldetés, amelyet Isten a mai magyarokra bíz.

Kicsoda Mária?

SZŰZ MÁRIA MENNYBEMENETELÉBEN

Szűz Mária Mennybevétele lelkével és testével

Az Anyaszentegyház azt tanítja, hogy Szűz Mária földi élete, az emberekével ellentétben nem a sír hamvával fejeződött be. Sorsa kiváltságos volt, olyan, amilyen az Üdvözítő Édesanyja méltóságát megilleti. Amint Szűz Mária a földi életben teljes egészében részesült Jézus gyötrelmeiben és szenvedéseiben, úgy Isten azt akarta, hogy Anyja a halála után is kövesse Fia sorsát a feltámasztásban és mennybemenetélében.

Miből áll Mária Mennybevételeének kiváltsága?

A Boldogságos Szűz Mária mennybevételeének kiváltsága abban áll, hogy az isteni mindenhatóság Szűz Mária javára egyedi kivételt tett a minden emberre vonatkozó törvény alól. Ez a kiváltság magába foglalja: Mária szűzi testének a sír romlásától való megóvását; Szűz Máriának a halála utáni testi feltámadását; Megdicsőült testének a földről az égbe való átvételét Isten ereje által.

A test Mennybevételeének igazsága a kinyilatkoztatások mely forrásában van jelen?

Szűz Mária Mennybevételeének igazsága a Szentírásban és az apostoli hagyományban csak burkoltan van jelen. Ha azonban Mária minden kiváltságát megértjük, akkor megtapasztaljuk, hogy az Evangélium ezt világosan kifejezi. Ez az igazság a keresztény gondolkodás kutatása és tanulmányozása révén már a kereszténység első századaitól fogva fejlődött és alakult ki. Ugyanis szinte minden Egyházatyja és mester úgy szól Szűz Mária mennybevételeéről, mint egy biztos és megingathatatlan igazságról. Ráadásul az Anyaszentegyház folyamatosan erősítette a nép hitét benne, és VII. századtól engedélyezte, hogy a katolikus nép augusztus 15.-én a legünnepélyesebben megünnepelje.

Milyen bizonyítékok támasztják alá Szűz Mária testi mennybevételeének indokát?

Így ír erről Damaszkuszi szent János: „Jogos, hogy annak a teste, aki a szülésben foltatlanul megőrizte a szüzességet, sértetlensége a halála után is megmaradjon. Indokolt és illő, hogy az, aki méhében a Teremtőt magzatként hordozta az isteni hajlékban lakjon. Szükségszerű, hogy az Anya birtokolja mindazt, ami a Fiának volt.” (Homil. in Dormit. II; P.G. 9, 740-1).

A „Munificentissimus Deus” című bullában XII. Piusz azt állítja: „Anyja és Fiú mindig együtt jelenik meg a pokoli ellenfél elleni harcban: abban a harcban, amely a proto-evangéliumban is hirdetve volt (vagy Ter 3, 15-ben), és a bűn és halál fölötti teljes győzelemmel fog befejeződni. Ily módon a nagyságos Istenanya, aki az örökkévalóság óta titokzatosan egy volt Jézus Krisztussal, aki az eleve elrendeltetés által a fogantásban szeplőtelen, az anyaságában tiszta szűz, aki az isteni Megváltó nagylelkű társa volt, ő is, mint a Fia, legyőzte a halált és az égi dicsőségbe lelkében és testében fel volt emelve”.

Milyen az Anyaszentegyház állásfoglalása azzal a tanítással kapcsolatban, amely Szűz Mária Mennybevételeét kinyilvánítja?

Az Anyaszentegyház pápáinak, püspökeinek, tanítómestereinek és szentjeinek az évszázadok során kifejtett egyhangú véleményeit követve, XII. Piusz szentatyja fontosnak tartotta az egyházi Tanítóhivatal ünnepélyes kinyilatkoztatását Szűz Mária Mennybevételeével kapcsolatban. 1950. november 1.-én a szentatyja meghirdette és Istentől kinyilatkoztatott igazsággént, hítogmaként meghatározta, hogy „a szeplőtelen Istenanya és mindig szűz Máriát a földi élete befejezésével lelkében és testében felvették a mennyi dicsőségbe” (Munificentissimus Deus). A Mennybevétele kiváltsága csak az isteni kinyilatkoztatás fényében fogadható el. Azokhoz az igazságokhoz tartozik, amelyeket csak a hit által, vagyis isteni tanúságtétel miatt fogadunk el. Csak Isten nyilatkoztathatta volna ki, hogy Szűz Mária testében és lelkében jelen van a Paradicsomban.

Fatima

hiteles "magán" kinyilatkoztatások

Apollonio Sándor M. atya

Természetesen Isten bárhol képes kegyelmeket és csodákat tenni, mint Jézus, aki elküldte angyalait Kafarnaumba, hogy meggyógyítsák a százados szolgáját "a távolból" (vö. Mt 8,5-13). De Jézus gyógyított nyállal, a köpenyével, kézrátétellel, fizikai érintéssel azokon a helyeken, ahol Ő volt. A csodákban Isten a legmagasabb fokon nyilvánítja ki mindenhatóságát és szabadságát a teremtéssel szemben. Ő a legszabadabban dönthet arról, hogy véghezvisz-e csodát vagy sem. Hogy azt így vagy úgy, egy helyen vagy a világ bármely pontján kiválassza. Nagyon szabad arra is, hogy néhol különösen a legkiválóbb csodákat vigye végbe, ahol nagyobb bőséggel ad kegyelmeket, csodákat, megtéréseket.

Ezek az Isten által kiválasztott helyek a kegyhelyek. Különösen a Mária-kegyhelyek, mert Mária minden kegyelem közvetítője. A világ egyik legfontosabb Mária-kegyhelye a Fatimai kegyhely, ahol a Szűzanya 1917-ben hat-szor jelent meg, és 1921-ben hetedszer is.

A kegyelem hétköznapi útja a szentségek és a kegyelem állapotában végzett jó cselekedetek. Abból a szempontból nincs különbség, hogy a szentmisét Fatimában vagy Milánóban bemutatják-e be, mivel az Krisztusnak mindig ugyanaz az áldozata, amely szentségileg újra megváltó; önmagában véve nincs különbség, hogy a szeretet-cselekedetet Fatimában vagy Rómában végzik, mi-

vel természetfeletti érdeme nem a helytől függ, hanem a szeretet intenzitásától, amellyel azt végzik. De ezeken a "hétköznapi" kegyelmeken kívül vannak még "rendkívüli" kegyelmek, amelyeket Isten különösen bizonyos helyekhez akart kötni. Ezek olyan segítő kegyelmek, amelyek arra ösztönöznek bennünket, hogy jó cselekedeteinket tökéletesítsük és a szentségeket úgy fogadjuk, hogy az a leggyümölcsözőbben fejtsse ki hatását bennünk. A máriás áhítat és a kegyhelyekre való zarándoklatok tehát nem alternatívája a jó cselekedeteknek, sem a szentségeknek, hanem a legtekintélyesebb módon rendel bennünket ezekhez.

Fatima üzenetének megismeréséhez el kell olvasni az elsődleges forrást, Lucia nővér Emlékezéseiből, amely („Fatimáról beszél Lucia nővér” cím alatt jelent meg magyarul), amelyeket Leiria püspökének engedelmeskedve írt. Fatimáról szóló bármilyen nyelvű irodalom segíti bővíteni tudásunkat. Azoknak, akik portugálul tudnak, ajánljunk Leite Fernando atya műveit. A szerző kétségtelen tekintélyű, dokumentumok alapján joggal állítja, hogy valószínűleg Fatima a természetfeletti valóság legnagyobb megnyilvánulása a pünkösöd után. Egyetlen más magánkinyilatkoztatásnak sem volt ennyi hitelességre utaló jele az Egyházi Tanítóhivatal részéről.

Valójában XI. Pius, XII. Pius, XXIII. János, szent VI. Pál, Boldog I. János Pál, Szent II. János Pál, XVI. Benedek és Ferenc pápa. Közülük négyen zarándokoltak el Fatimába: VI. Szent Pál az 50. évfordulón, 1967-ben; Szent János Pál 1982-ben, 1991-ben és 2000-ben; XVI. Benedek 2010-ben, Ferenc pápa pedig 2017-ben, a jelenések századik évfordulóján. Összesen 7 pápai látogatás Fatimában 50 év alatt.

Az Istentiszteleti Kongregáció foglalkozott Fatimával, és a Fatimai Szűzanya emléknapját május 13 napjára helyezte a Római Miskönyv egyetemes naptárába. A Szenttéavatási Ügyek Kongregációja, a boldoggá avatás (2000-ben) és a szentté avatás (2017-ben) érdekében Francisco és Jacinta szentté avatásáért, valamint most Lucia nővér hősies érdemeinek elismeréséért (2023. június 22.) foglalkozott a Fatimai jelenésekkel. A Hittani Kongregáció 2000-ben szintén foglalkozott ezzel a kérdéssel, teológiai értelmezését adva a "harmadik titoknak", amelyet még abban a jubileumi évben hozott nyilvánosságra szent II. János Pál. Egy olyan "magánkinyilatkoztatással" állunk te-

hát szemben, amely rendelkezik a hitelesség és a tekintély legnagyobb garanciájával.

Ezen a ponton érdemes felfrissíteni az elménket a magánkinyilatkoztatás és a nyilvános kinyilatkoztatás között. A nyilvános Kinyilatkoztatás az, amely az utolsó apostol halálával, Szent János apostol halálával végződik. Az ő halálával végét ér az a Kinyilatkoztatás, amit Isten közölni akart az emberiséggel az Ő megtestesült Fián keresztül, és az apostolokon keresztül.

Így véget ér a „Kinyilatkoztatás letéteményese”, amelyen minden nemzedéknek el kell gondolkodnia, elmélkednie és imádkoznia a világ végezetéig. Ez az igazságok magja, az írások magja, az érinthetetlen intézmények magja (mindenekelőtt a szentségek), megváltoztathatatlan. Isten által tévedhetetlenül kinyilatkoztatott. Nincs semmiféle tévedés. Minden idők minden emberének, különösen a keresztényeknek, igazítania kell életét, hogy megértsék mélyebb, rejtett jelentésüket üdvösségük és megszentelődésük érdekében.

A magánkinyilatkoztatás a maga részéről semmi érdemlegeset nem tesz hozzá a Nyilvános Kinyilatkoztatásnak tartalmához, de segít annak jobb megértéséhez és megéléséhez a kor megváltozott körülményei között. Például semmilyen magánkinyilatkoztatás, sem a Szűzanyától, sem az Úrtól nem változtathatja meg a szentségek hétszeri számát és lényegét, de segíthet jobban megérteni őket és termékenyebben fogadni a kegyelmet, amik a lélekben teremnek. Például Paray-le-Monialban 1673-ban Jézus Szentséges Szíve Szent Margit M. Alcoque-ot kérte fel az engesztelő szentáldozásra a hónap első 9 péntekén, és Fatimában, 1917. július 13-án a Szűzanya bejelentette, hogy hamarosan eljön, hogy kérje a "jóvátételi áldozást az első szombatokon", ahogyan ez meg is történt 1929 június 13-án, a spanyolországi Tuy-ban.

A hónap első szombatjainak gyakorlata, amelyről később lesz szó, nem az egyetlen fontos Fatimai Szűzanya tanítása, de most már elég, ha megkérdőjelezzük, hogy komolyan vesszük-e az Ő szívből jövő felhívását, amelytől az Egyház és a világ békéje függ, tekintve, hogy az Egyház egyre nagyobb jelentőséget tulajdonít e rendkívüli természetfeletti megnyilvánulásoknak.

A LEVIATÁN ELSZABADULT, DE A VÉGSŐ GYŐZELEM ISTENÉ, A MADONNÁÉ ÉS A SZENTEKÉ

Názáreti Antonelli M. atya

“Ha azonban Istentől van, nem ronthatjátok le, nehogy az történjék, hogy Isten ellen hadakoztok.”¹

Ezt a figyelmeztetést a bölcs Gamáriel az egész Szanhedrinhez intézte, akik üldözték az apostolokat. Az apostolok ártatlanok voltak, ráadásul Istentől küldték őket, tehát Isten küldöttei voltak. Aki tehát ellenük harcolt, az automatikusan Isten ellen harcolt. A Szanhedrin hitetlen tagjaitól kezdve napjainkig hányan harcoltak Isten ellen azért, hogy üldözték a katolikus Egyházat és Jézus Krisztus evangéliumát, amelyet az Egyház hirdetett a világnak!

Az egész pokol felszabadulása

Különösen a mi korunkban tapasztaljuk a földön az egész pokol elszabadulását. Úgy tűnik, elérkeztünk a két fene-

vad idejéhez - vagy legalábbis annak előérzetéhez -, amelyekről Szent János beszél a Jelenések könyvében: "Nagy dolgokat és káromlást beszélő száj adatott neki (a fenevadnak), és hatalmat kapott a cselekvésre negyvenkét hónapig (Dán 7,8.25), káromlásra nyitotta száját Isten ellen, hogy káromolja nevét és hajlékát és az ég lakóit. Megadatott neki, hogy harcoljon a szentekkel, és legyőzze őket. Hatalmat kapott minden törzs és nép és nyelv és nemzet fölött. (Dán 7,21) És imádni fogja őt a föld minden lakója, akiknek a neve nincs beírva a megölt Báránynak életkönyvébe a világ kezdete óta [...] Ekkor láttam, hogy egy másik fenevad száll fel a szárazföldből [...] rábírja a földet és a föld lakóit, hogy imádják az első fenevadat [...] Hatalmat kapott, hogy lelket adjon a fenevad képmásának, és hogy megszólaljon a fenevad képmása, és meg-

ölethesse azokat, akik nem imádják a fenevad képmását." (Jel 13:5-8.11.12.15) Meg kell jegyeznem, hogy, nemcsak azok imádják a fenevad szobrát, akik testileg leborulnak előtte, hanem mindazok is, akik alávetik magukat gonosz törvényeinek és parancsainak, valamint mindazok, akik osztják és helyeslik ördögi eszméit.

Egy új üldözés

A katolikusok, és különösen a katolikus papok bűnei miatt szörnyű büntetést szenvedünk, a gonosz hatalmak engedélyt kaptak arra, hogy háborút indítsanak ellenünk és legyőzzenek bennünket, vagyis hogy véghezvigyék gonosz és perverz terveiket, hogy megrontanak és megöljenek rengeteg embert. De nem szabad félnünk, tovább kell har-

colnunk, mert hűségeseink kell lennünk Isten törvényéhez és a jó lelkiismeretünkhöz, ezért így buzdít minket Isten: "Akinek van füle, hallja meg! Akinek fogságba kell mennie, az fogságba megy, akinek kard által kell meghalnia, azt karddal kell megölni. Ez a szentek béketűrése és hite." (Ap 13:9-10). Nemcsak a szenteket üldözik az ördög szolgálói, hanem minden embert, még azokat is, akik még meg sem születtek, és még az anyjuk méhében vannak. Hogyan üldözik őket? Az abortuszon keresztül. Nincs gyalázatosabb büntetett annál, mint amikor egy anya megöli méhében lévő gyermekét, aki teljesen védtelen. Ráadásul az abortált gyermek, mivel megfosztják a keresztségtől, nem juthat a Paradicsomba, így örökre megfosztják az örök boldogságtól. Ma az abortusz a világ vezető halálozási oka: az

abortuszon keresztül a szabadkőművesek és a sátánisták több mint száz éve az emberiség történetének legnagyobb népirtását hajtják végre. A náci által végrehajtott zsidóirtás elenyésző az évente elvetélt gyermekek számához képest. Elnézést, hogy ilyen túlzó kifejezéseket használok, de csak azért, hogy megértsék ennek a népirtásnak a példátlan súlyosságát. A 2015 és 2019 közötti ötéves időszakban átlagosan körülbelül hetvenhárommillió embriót vetetnek el évente. Míg az előző ötéves időszakban ez az érték körülbelül 56 millió volt évente. Ezeket a számokat az ENSZ, azaz az abortuszt támogatók számítottnak ki², tehát vitathatatlanok. Az Európai Unióban a lakosság száma 2022 végén 448,4 millió volt. Ez azt jelenti, hogy 2009 óta a teljes európai népesség kétszeresét tüntették el a világból. Ha figyelembe vesszük, hogy a terhességek száma évről évre csökken, akkor az abortuszok számának növekedése még ijesztőbb. Ki ítéli el ezt a kiirtást? Nemhogy nem ítélik el, de még a civilizáció fejlődéseként is emlegetik!

Az emberi élet érinthetatlensége

Mindazok, akik az abortusz mellett szavaznak, mindazok, akik helyeslik, akik megteszik, vagy akik segítenek a végrehajtásában, együttműködnek ebben a népirtásban: mindannyian nemcsak hogy az ember ellen harcolnak, hanem mindenekelőtt Isten ellen is, aki azt mondta: "Ne ölj (ártatlant)!" (2Móz 20:13). És így kommentálja az Egyház ezt a parancsolatot: "Az emberi életet szent valóságnak kell tartani, mint olyat, ami kezdetétől fogva föltételezi a Teremtő tevékenységét és mindig különleges kapcsolatban van a Teremtővel, egyetlen céljával. Egyedül Isten az ura az életnek, kezdetétől a végéig: senki semmilyen körülmények között nem ragadhatja magához az ártatlan emberi élet közvetlen kioltásának jogát!" (Hittani Kongregáció: Donum vitae instrukció. (1987. II. 22.) Bev. 5, KEK 2258).

Egy új emberi jog, vagy a Leviatan megnyilvánulása

Ehelyett az ellenkezője történik, nevezetesen, hogy a világ szinte minden államában az emberek engedélyt mernek adni az abortuszra. Ezek a vérszomjas emberek, akik még nem elégedtek meg, most új szakaszba léptek: az abortuszt emberi joggá akarják tenni. Így tett a francia parlament is körülbelül egy hónappal ezelőtt, azáltal, hogy beillesztette az alkotmányába. És 2024. április 11-én így tett az Európai Parlament is, amikor beillesztette az Európai Unió Alapjogi Chartájába. Ezzel a tétével, amely Isten előtt bosszúért kiált, az ember

azt mondja, hogy mindenkinek joga van megölni egy meg nem született gyermeket, és ezért senki sem tagadhatja meg ezt a tettet, és senki sem támadhatja meg ezt a bűncselekményt: ez a neo-kannibalizmus. Amikor ilyen dolgok történnek, úgy tűnik, Hobbes, angol filozófusnak igaza volt, amikor azt mondta, hogy "homo homini lupus", azaz ember az embernek farkasa. Hobbes ezt a kifejezést Plautus (Kr. e. 3. század) egyik mondását kissé módosítva alkotta meg. Hobbes azt a természeti állapotot jelölte vele, amelyben az önzés által leigázott emberek egymás ellen harcolnak a túlélésért. E kifejezés mögött az a gondolat húzódik meg, hogy mindenki ellenséget lát a másokban, és hogy törvény nélkül nem létezik sem igazságos, sem igazságtalan, hanem egy abszolút jog, amely szerint minden embernek mindenhez joga van, beleértve mások életét is. Ezért van az, hogy minden ember mindig harcban áll a többi emberrel. Hobbes a valóságnak ebből a torz látásmódjából kiindulva állította, hogy az államnak - amelyet ő Leviatánnak nevezett el, ami az Ószövetségben említett rettenetes tengeri szörny volt - szükséges ezeket a gonosz emberi ösztönöket korlátozni, azaz az emberi szabadságot a törvény erejével és a súlyos büntetéstől való félelemmel megszüntetni. Hobbes számára maguk az emberek azok, akik átadják tekintélyüket, és szabadságukat az államnak, és ezzel abszolút, korlátlan hatalmat adnak neki.

Az állam-Leviatán

Száma az állam az, amely önkényesen, törvény útján állapítja meg, hogy mi az igazságos és mi az igazságtalan: "auctoritas non veritas facit legem (a hatóság, és nem az igazság teremti a törvényt)"³. Emiatt Hobbes volt a jogi pozitívizmus atyja, vagyis annak az egészségtelen ideológiának, amely a mai nyugati államokban uralkodik és burjánzik. Hobbes számára az általa elképzelt államnak az emberi gonoszság korlátját kellett volna jelentenie, de nagyot tévedett, egyrészt a pozitívista elvek miatt, amelyekre alapozta, másrészt pedig azért, mert ha ember az embernek farkasa, akkor aki uralkodik, az farkasa lesz másoknak is. Valójában ma az állam az, amely azt állítja magáról, hogy abszolút hatalma van minden felett, sőt még mások élete felett is. Az állam, az Európai Unió, az ENSZ stb. az, amely, mint egy igazi hobbesi Leviatán, a maga jogellenes törvényeivel arra utasít bennünket, hogy tépjük darabokra egymást, és tépjük darabokra azokat is, akik vitatják ezeket a törvényeket, és nem vetik alá magukat nekik:

a farkas farkasvezére azt parancsolja, hogy legyünk más embereknek farkasai. Tiszta, kegyetlen, véres szadizmusból cselekszenek: örömet lelik abban, hogy az embereket szenvedésre készítik, hogy megölik és megöletik őket. Vérszomjasak, akárcsak a gazdájuk, az ördög, és a fenevad, aki az ördög nevében munkálkodik és irányítja ezeket a gonoszságra hajlamos embereket. Valóban, a Szentírásban a szörnyeteg Leviatán a gonosz, az ördög szimbóluma is, és a mai államok és nemzetközi szervezetek bizonyos értelemben az ördög megtestesülései, a fenevad megszemélyesítői.

Gyűlölet az élet ellen

Egy másik jelenkori degeneráció Hobbes felfogásához képest: nem csak azért tépjük egymást darabokra, mert a túlélési ösztönök hajtanak bennünket, hanem mindenekelőtt tiszta gyűlöletből: az ember, Isten és az ő törvénye iránti ördögi gyűlöletből. És valóban, ma a fent említett kifejezést pontosan az ember gonoszságának és rosszsindulatának hangsúlyozására használják. Jelentése ma egy másik mondással egyenértékű: "mors tua vita mea", azaz "a te halálad az én életem". Nézzük egy pillanatra Plautus teljes és eredeti mondását: "Lupus est homo homini, non homo, quom qualis sit non novit" (Asinaria, a. II, sc. IV, v. 495), azaz az ember a másik ember számára farkas, nem ember, amikor az egyik nem ismeri a másikat: "ha az embernek ismerőse a másik, akkor embernek tekinti és emberként bánik vele, ha azonban idegen a szemében, akkor számíthat rá, hogy úgy bánik vele, mint farkas a prédájával, vagy az idegennel, tehát vagy zsarnokoskodik felette, vagy nyéréskedik rajta, vagy elűzi"⁴. Pontosan ez történik az abortusz esetében is, hiszen sok ember nem ismeri el a másik embert, azaz az embriót embernek. Hogy miért? Mert nem ismerik őt, nem tudják, hogy ő is egy emberi lény, egy emberi személy, akit szeretni és tisztelni kell, ezért nem úgy bánnak vele, mint a saját gyermekükkel, hanem mintha farkas lenne, sőt, ami még rosszabb, mert az abortuszisták általában állatvédők is, így számukra minden állat szent és érinthetetlen, míg minden emberi embrió selejt, ezért bánnak vele minden tisztelet és szájalom nélkül.

Egy emberiellenes világ

De, jaj ennek az emberiségnek, amely kimondhatatlan kevélységgel, gonoszsággal, és ostobasággal harcol Isten és az ember ellen! Ma az emberek nevetnek látszólagos sikereiken, holnap sírnak, átkozódnak, káromkodnak és kétségbeesetten halnak meg: Isten büntetése a kapuk előtt áll, ők maguk készítették elő. Ahogyan Isten kiirtotta az egész világot Noé napjaiban, ugyanígy fog tenni ezzel az antikrisztusi, ördögi társadalommal is. Jaj azoknak, akik Isten ellen hadakoznak! Ennek az antihumánus, emberellenes és embertelen európai

társadalomnak a hamvaiból Isten újra fel fogja támasztani a Societas Christianát, azaz a keresztény Európát. Amely az egyetlen társadalom, amely Isten és az ember barátja. Hasonlóképpen, a sátni Új Világrend hamvaiból Isten fel fogja támasztani a keresztény és máriás világrendet. Európa és a világ a Szűzanya tulajdona: ismét szét fogja tiporni Leviatán, a pokoli sárkány fejét, ahogyan már korábban is tette, és szét fogja tiporni a két fenevad fejét is. A Szűzanya erősebb a pokol minden hatalmánál. Tegyük meg mindent az ártatlan élet szentségének védelmében. Seneca, Krisztus római pogány kortársa írta: "Homo, sacra res homini" (Epistola Luciliushoz, XCV, 33), azaz "az ember az ember számára szent dolog". De még neki is zavaros és téves elképzelése volt arról, hogy mit jelent az ártatlan emberi életnek ez a szentsége, mivel helyeselte a torzszülött vagy nagyon súlyos betegségekkel született gyermekek meggyilkolását. Az ő idejében a rómaiak az ilyen gyerekeket a Tiberis folyóba fojtották. Seneca, tévedésből, azt írta: "Ez nem a harag, hanem az értelem műve, hogy a jót elválassa a haszontalantól". (De ira I, 15) Nem, Seneca, nincs igazad, tévedsz! Ez nem az értelem, hanem a harag, az egoizmus és a tudatlanság műve: minden eugenika bensőleg rossz, mindig ellentmond az isteni és a természeti törvénynek, nincs olyan ártatlan emberi élet, amely haszontalan lenne. Seneca utilitarista, azaz haszonelvűségi módon érvelt. A rómaiak eugenikája igazságtalan és gonosz volt, a nácik eugenikája igazságtalan és gonosz volt, és a neonácik és neokommunisták eugenikája ma is igazságtalan és gonosz. Nekünk, keresztényeknek tisztában kell lennünk az ártatlan emberi élet szentségével, és mindig meg kell védenünk azt. Minden alkalommal, amikor egy ártatlan embert megölnék, Jézus keresztre feszítése megújul. Imádkoznunk kell és jóvátételt kell nyújtanunk Istennek mindezekért a bűnökért, amelyeket az emberi élet ellen követtek el. Életünkkel és szavainkkal azt kell mondanunk ezeknek a perverz embereknek, amit Szent Péter mondott a zsidó népnek: "Megtagadtátok a szentet és igazat; és Pilátust arra kértétek, hogy a gyilkosnak kegyelmezzen, az élet szerzőjét pedig megöltétek [...] Tartsatok hát bűnbánatot, és térjete meg bűneitek bocsánatára!" (ApCsel 3:14-15.19) Boldogok, akik - különösen napjainkban - Istenért és az ártatlan ember védelmében harcolnak!

¹ ApCsel 5:39. Idén a Szentírásnak ezt a szakaszát olvasták fel világszerte a szentmiséken április 12-én, pénteken, a szomorú és sajnálatos eseményt követő napon, amelyet ebben a cikkben tárgyalni fogok.

² vö. https://www.unfpa.org/sites/default/files/pub-pdf/EN_SWP22%20report_0.pdf

³ Thomas Hobbes, Léviathan, második rész, 26. fejezet (ford. F. Tricaud, Paris 1971, 295, 81. jegyzet).

⁴ <https://mirolszol.com/mirol-szol-az-ember-embernek-farkasasolas/>

Gyermeek vértanúk

Risso Paolo

Mexikóban, 1917. február 5-én, az új alkotmány jóváhagyásával elkezdődött az Anyaszentegyház üldözése: a tanításnak teljesen szekulárisnak, sőt ateistának kellett lennie; a szerzetesi közösségeket megszüntették; az egyházi birtokokat államosították; a papok és szerzetesek működését korlátozták, a teljes betiltását várva. Carranza és Obregón nevű elnökökkel kezdődött az az üldözés, amely csúcspontját Calles elnök regnálása alatt érte el: mindhárman kifejezetten ellenkeztek Krisztus tanaival és az Egyházzal, a szabadkőművesség és a pénzügyi erők segítségével.

Cristeros

Az Anyaszentegyház minden erőfeszítést megtett, azért, hogy ezeket a tanokat újra nélkülözhetetlenné tegye, de nem sikerült. 1926-ban a mexikói katolikusok – vagyis a lakosság túlnyomó többsége – Calles elnöknek egy kérvényt küldtek, amelyben megkérték őt, hogy vonja vissza a harminchárom cikkelyből álló törvényt, amely gyakorlatilag megfojtotta az egyház életét és tevékenységét. Ezt a kérvényt figyelmen kívül hagyta, ugyanúgy, ahogyan a mexikói püspökök körlevelét, és XI. Pius

élénk diplomáciai tiltakozását is. A békés módszerek megbukása után és az országban egyre elterjedtebb üldözéssel szemben, a katolikusok megszervezték a Cristeros nevű hadsereget. Néhány emberből álló kis csoportként született, majd egy több tízezer fős, jól kiképzett krisztusi katonákból álló hadsereggé vált, akik hősi tetteik erejével a kormány hadseregét addig-addig ostromolták, amíg közel nem kerültek a győzelemhez. Ez volt az a háború, amelyet Cristiada - "Krisztusért folytatott harc" - néven ismertek, és amelyet sok tankönyv figyelmen kívül hagy. A Cristiada mégis a 20. századnak, és az egész egyháztörténelemnek a hit és a hősiesség dicső séges lapját képezi. A mexikói katolikusoknak megvoltak a maguk vértanúi és szentjei - különösen Miguel Augustin Pro jezsuita atya -, akik közül sokakat II. János Pál 1992. november 22-én szentté avatott. Amikor olvastuk ezeknek a Jézusért harcoló katonáknak és mártíroknak az eposzát, könnyekig meghatódtunk, különösen a katolikus fiúk hősiességé és áldozatkészsége miatt: valami fenséges, tiszta eszmék hősei, akik életüket áldozták fel hitük integritásának védelmében.

Az istentelenek által lemészárolt fiataloktól és gyerekektől megtanulhatjuk azt a büszkeséget, amivel Krisztus Király lobogója alatt küzdenünk kell.

Josè Sanchez del Rio

A „Cristiada” első vértanúja a 27 éves Joaquim Silva és a 17 éves Manuel Melgarejo volt - mindketten a katolikus ifjúsági csoportban tevékenykedtek. Az 1925. szeptember 25-én le tartóztatottakat maga Calles parancsára lőtték le. A harci és győzelmi kiáltással az ajkukon estek el: "Éljen Krisztus Király, éljen a Guadalupe-i Szűzanya", ahogy sok más nagyon fiatal fiú is így tett. Hihetetlen, de igaz!

Mindössze 13 éves volt José Sanchez del Rio, és ő is a Katolikus Ifjúság törekvői közé tartozott. Amikor Calles elkezdte a mészárlást, bemutatkozott Mendoza tábornoknak, a Cristiada egyik vezetőjének: "Túl fiatal vagy ahhoz, hogy beiratkozz" - mondta neki a tábornok. José azonban így válaszolt: "Ha nem vagyok képes puskát hordani, akkor sok más tevékenységben is alkalmazhat, például a lovak őrzésében, konyhai munkában, víz- és lőszerhordásban". Felvették, és ő kiálltatta: „Krisztus Király katonája akarok lenni!” Az édesanyja megpróbálta lebeszélni, hazahívni. Ő azonban ezt írta neki: „Anyám, Ne hagyd, hogy elszalasszam a gyönyörű lehetőséget, hogy ilyen kevés erőfeszítéssel és ilyen gyorsan kiérdemeljem a mennyországot”. Élénk gyermek volt, mérhetetlenül szerethető, mindenki barátja, vidám játékokra és tréfákra képes. Elsőáldozása napjától fogva elhatározta - amit mindig betartott -, hogy nagyon gyakran fog gyónni, és minden nap részt vesz a szentmisén és a szentáldozásban. Szenvedélyesen szeretete Jézust. A táborban a katonák kedvence lett, és minden nap részt vett a szentmisén, amelyet a káplán bemutatott. Nem sokkal megérkezése után, 1928. február 5-én felvették az expedíciós hadtestbe a Cotija-i csatába. Közel volt Mendozához, amikor a tábornok lovát golyó találta el: felajánlotta neki a sa-

játját, de mindkettőjüket elfogták és bebörtönözték.

Calles katonái meglepődtek, hogy ilyen fiatalot látnak, és megpróbálták információkat kicsikarni belőle a Cristeros-tól. José nem szólt meg, jól tudta, hogy mivel áll szemben. Bezárták a falu templomába, amelyet az istentelenek tyúkollá változtattak. José az éjszakát imádkozással töltötte, de reggel, amikor rájött, hogy egy megszentelt templomban van, felháborodott, és letépte az összes kakas és csirke nyakát. A börtönőrök kegyetlenül megverték, de ő így könyörgött: "Hagyjatok életben a kivégzőosztagnak, mert Jézusért mártírként akarok meghalni!" Még a többi katolikus fogoly felakasztásának látványa előtt sem hagyta magát megijedni, és mindegyikükért imádkozott. Édesanyjának ezt írta: "Kedves Anyukám, elfogtak és ma este kivégeznek. Ígérem neked, hogy a mennyben szép helyet készítek számodra. Ez az az óra, amelyre oly régóta vártam." A levelet így írta alá: "A te Joséd, aki a katolikus hit védelmében, Krisztus Király és a Guadalupe-i Szűzanya iránti szeretetért halt meg."

1928. február 10-én, éjszakán 11 órakor, kísérték ki a temetőbe. A sétálás alatt ezt a himnust énekelte: „Krisztus győz, Krisztus uralkodik, Krisztus parancsol!” Hiába próbálták, senki sem tudta őt elcsendesíteni. Őrült haragjukban Calles katonái leszúrták, José isteni bátorsággal azt mondta nekik: "Menjünk még egy kicsit tovább, és akkor Jézussal vagyok!" Egy fejlövessel végeztek vele. XVI. Benedek pápa 2005. november 20-án, Krisztus Király ünnepén avatta boldoggá.

Szeretné havonta postai úton
ingyenesen kapni a „Szűz
Mária lovagja” havilapot?

regisztráljon a

<https://sml.missiomariae.com>

címen vagy okostelefonoddal

szkennelje be a QR-kódot

IMANAP

a Fatimai Szűzanya
tiszteletére

2024. június 1-én

Csicsói katolikus templomban

15.00 bevonulás a Fatimai
Szűzanya szoborral
15.10 szentbeszéd a Fatima
üzenetéről
15.40 szentségimádás
16.00 rózsafüzér és szentségi
áldás
17.00 szentmise

* szentgyónási lehetőség

Búcsi katolikus templomban

8.00 szentmise
9.00 szentségkitétel
9.15 rózsafüzér
10.00 szentségi áldás

Légy te is Szűz Mária lovagja!

Tehát mindent "Máriával" tenni azt jelenti, hogy a Legszentebb Máriával, a Szeplőtelen Fogantatással egyesült életet élni. Hogyan élünk egységben a Legszentebb Máriával? Mivel érzékszerveinkkel nem tapasztalhatjuk meg jelenlétét, az egyetlen módja annak, hogy kapcsolatba lépjünk vele és egységben éljünk vele, az, hogy ezt lelki funkcióinkkal, lelkünkkel, különösen értelmünkkel és akaratunkkal tegyük. A Máriával való egyesülés életét élni mindenekelőtt azt jelenti, hogy gyakran gondolunk rá, gyakran tartjuk őt szem előtt, kiüresítjük elménket és neki szenteljük. Ezért a Máriával való egyesülés létrejöttében nagy segítség, ha gyakran olvasunk Szűzanyáról szóló könyveket, hogy jobban megismerjük őt, ha gyakran tartjuk szemünk előtt a Szűzanyáról készült képeket és festményeket, ha szeretjük a róla szóló prédikációkat hallgatni. Ily módon intellektuálisan egyesülünk vele. Mivel Mária a megszentelő kegyelmünk anyja, a Máriával való egyesülésnek valójában a bűn a legnagyobb akadálya. Ezért a Máriával való egyre szorosabb egyesülés csak úgy érhető el, ha Isten törvényének engedelmeskedve élünk. De az Immaculata iránti szeretet számos cselekedetével is megvalósítható, mindenekelőtt saját lelkünkben: Máriával akaratban egyesülni azt jelenti, hogy folytonosan megismételjük szeretetünket és megígérjük neki hitünket. Az akarat szeretete aztán gyakran még intenzívebbé válik, amikor szeretetünket és érzéseinket is feléje fordítjuk, vagyis amikor lelkünk legérzékenyebb részét egyesítjük az akarat. Ezért jó például megcsókolni a Szűzanya szobrait, képeit vagy érmeit, virágot vinni a Szűzanya szobraihoz vagy oltáraihoz, gyertyát gyújtani a tiszteletére, vagy otthon kis oltárokat állítani neki. Ily módon képesek vagyunk a Máriával való egyesülés életét élni, amely nemcsak igaz, hanem egész életünket is magával ragadja.

